

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 19, 2022

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2022:812](#) 09-09-2022

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:2730](#) 27-09-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:3176](#) 15-09-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:3181](#) 15-09-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:3111](#) 08-09-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:1769](#) 07-09-2022

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:6209](#) 19-07-2022

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:8879](#) 04-10-2022

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:3490](#) 20-09-2022

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:9543](#) 15-09-2022

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:9338](#) 30-08-2022

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:3093](#) 22-03-2022

RECHTSPRAAK

Voor het schrappen van de tweede voornaam van de minderjarige is volgens de rechtbank een zwaarwichtig belang aanwezig.

Feiten en omstandigheden

Moeder en vader zijn in 2013 gescheiden. Het gezamenlijk gezag van vader en moeder is in 2019 beëindigd en komt alleen de moeder toe. Het minderjarige kind woont bij de moeder. Volgens de moeder ondervindt de minderjarige veel en in toenemende mate hinder van zijn tweede voornaam. De vader is bekend met verslaving en zwerfgedrag. Pas sinds 2021 weet de minderjarige wie zijn vader is. De vader heeft dus nooit een rol in het leven van de minderjarige gespeeld. De minderjarige schaamt zich voor zijn tweede voornaam vanwege negatieve associaties met zijn vader. Hij geeft al drie jaar aan niet blij te zijn met zijn tweede naam en wordt boos als die naam ter sprake komt. Een brief met daarop zijn initialen vermeld, heeft hij verscheurd en weggegooid en een andere brief heeft de moeder nog net op tijd kunnen onderscheppen voordat hij kon worden verscheurd. Binnenkort moet de minderjarige zich kunnen legitimeren en de moeder vreest dat hij zijn identiteitskaart zal weggooien. De minderjarige wordt op school en buiten school door een maatje begeleid. De vader heeft op navraag van de moeder aan haar laten weten niet naar de zitting te komen en zich erbij neer te leggen. De minderjarige is door de kinderrechter gehoord en bevestigt hetgeen de moeder heeft gezegd.

Verzoek

De moeder verzoekt wijziging van de voornaam van haar minderjarig kind.

Beoordeling en motivering

De rechtbank wijst het verzoek van de moeder toe. Ze is van oordeel dat een zwaarwichtig belang ex artikel 1:4 lid 4 BW aanwezig is voor het schrappen van de tweede voornaam. Ze onderkent dat de minderjarige veel boosheid bij die naam voelt en daardoor in zijn ontwikkeling belemmerd wordt. Het is volgens de rechtbank in het belang van de minderjarige dat hij niet steeds met deze naam geconfronteerd wordt. Het openbaar belang verzet zich niet tegen het schrappen van de tweede voornaam. De rechtbank wijst er nadrukkelijk op dat het

schrapen van de tweede voornaam evenwel niets aan de afkomst van de minderjarige verandert. Volgens de rechtbank is het voor de identiteitsontwikkeling van de minderjarige belangrijk dat hij in de toekomst de mogelijkheid krijgt om het negatieve beeld dat hij van zijn vader heeft, bij te stellen als hij daaraan toe is. Ze benadrukt dat de moeder een essentiële rol heeft bij het thuis bespreekbaar maken van het onderwerp 'vader', bij het schetsen van een genuanceerd beeld over de vader, bij het geven van ruimte aan de minderjarige om naar informatie over zijn vader te vragen, en bij het contact opnemen mocht hij daar behoefte aan hebben en vertrouwt erop dat de moeder zich hiervoor in het belang van de minderjarige zal inspannen.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van de moeder toe en gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand dat de voornamen van de minderjarige in de geboorteakte gewijzigd zullen worden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:8879

Zaaknummer: C/15/326700 / FA RK 22-1545

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na verwijzing door de Hoge Raad beveelt het hof de moeder om samen met het kind vanuit het buitenland terug te verhuizen naar Nederland. Het aanbod van de moeder om het verlies aan contact tussen de vader en het kind te compenseren middels het opstarten van digitale contacten is volstrekt onvoldoende om de vader tegemoet te komen in zijn zwaarwegend belang bij een situatie waarin hij onbelemmerd fysiek contact kan hebben met het kind.

Feiten en omstandigheden

De vader heeft de minderjarige voor haar geboorte erkend. Sinds april 2019 wonen moeder en dochter op een onbekende woon- of verblijfplaats in Israël en staan ze in de Basisregistratie Personen als 'geëmigreerd' vermeld. Op dat moment was de moeder alleen belast met het gezag. De vader heeft het kind sinds 16 maart 2019 niet meer gezien. De procedure omvat beschikkingen van de rechtbank, het hof Arnhem-Leeuwarden en de Hoge Raad en de zaak is vervolgens verwezen naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch.

Het verloop is als volgt: op 15 augustus 2019 heeft de rechtbank bepaald dat het gezag gezamenlijk toekomt aan vader en moeder en dat de moeder voor 1 september 2019 moest terugverhuizen naar een bepaalde plaats in Nederland. Verder heeft de rechtbank een zorg- en informatieregeling vastgesteld. Het hof Arnhem-Leeuwarden heeft op 25 augustus 2020 het onderdeel van de beschikking van de rechtbank vernietigd dat betrekking heeft op het bevel tot terugverhuizen en de daaraan verbonden dwangsom. Volgens het hof heeft de moeder weliswaar in strijd gehandeld met de vastgestelde omgangsregeling door het vertrek naar het buitenland en daardoor de verplichting tot bevordering van de banden van het kind met zijn vader (art. 1:247 lid 3 BW) op grove wijze veronachtzaamd die samenhangt met het omgangsrecht van de vader (gewaarbord door art. 8 EVRM, art. 1:377a lid 1 BW, art. 9 lid 3 IVRK en art. 24 lid 3 Handvest van de grondrechten van de EU), maar dit leidt volgens het hof niet tot de conclusie dat de moeder terugverhuizing moest worden bevolen. Op de nationale autoriteiten, onder wie de rechter, zou – gelet op artikel 8 EVRM – de verplichting rusten om zich zoveel mogelijk in te spannen om het recht op 'family life' tussen ouders en kinderen

mogelijk te maken (bijvoorbeeld een onderzoek gelasten of een wettelijk dwangmiddel aanwenden om het omgangsrecht te effectueren). Maar het is volgens het hof niet mogelijk om op basis van artikel 8 EVRM of artikel 1:247 lid 3 BW het verzoek van de vader om de moeder te bevelen terug te verhuizen, toe te wijzen.

De vader heeft beroep in cassatie ingesteld. Op 15 oktober 2021 heeft de Hoge Raad de beschikking van het hof vernietigd. De Hoge Raad oordeelt dat in geval van gezamenlijk gezag de rechter gelet op artikel 1:253a BW de mogelijkheid heeft om de ouder bij wie het kind zijn hoofverblijfplaats heeft, te verbieden om op grote afstand van de andere ouder te gaan wonen. Ook kan de rechter de eerstgenoemde ouder gelasten om terug te verhuizen of zich op een zodanige afstand van de andere ouder te vestigen, dat omgang tussen die ouder en het kind mogelijk is. Verder biedt artikel 1:247 lid 3 BW bij eenhoofdig gezag de grondslag om de keuzevrijheid van de met gezag belaste ouder ten aanzien van de woonplaats van het kind te beperken indien het omgangsrecht van de andere ouder niet gewaarborgd is. De rechter is dan op basis van artikel 8 EVRM gehouden om gepaste maatregelen te nemen opdat de met gezag belaste ouder zijn verplichting nakomt aangaande het omgangsrecht van de andere ouder met het kind. Het bevel tot terugverhuizen kan daarbij een passende maatregel zijn.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar het hof. Het hof moet in beginsel alle grieven opnieuw behandelen met uitzondering van de onderdelen van de beschikking van het hof Arnhem-Leeuwarden die in cassatie niet of tevergeefs zijn bestreden.

Tijdens de mondelinge behandeling bij het hof laat de moeder weten dat het goed gaat met het kind, dat het kind inmiddels ongeveer ruim drie jaar niet meer in Nederland woont, gewend is in haar nieuwe woonplaats en verplaatsing niet in haar belang is. Wel is in het belang van het kind dat er rust komt. Tussen moeder en vader is op een maandelijks kort verslag na geen enkel contact. Volgens de vader weigert de moeder hem toe te laten in het leven van het kind en stuurt ze sporadisch een bericht over het kind zonder veel inhoud. Volgens de vader is een band met beide ouders in het belang van de minderjarige. Hij betwist dat het kind in Israël geworteld is nu het daar meerdere keren is verhuisd. Ook is een kind van 4 jaar veerkrachtig genoeg om weer ergens anders te aarden. En al was het al in Israël geworteld dan nog prevaleert het belang om beide ouders te kennen.

Grieven

De vader verzoekt te bepalen dat de moeder samen met de minderjarige terug moet verhuizen naar Nederland en dat de moeder wordt verboden dat ze de minderjarige weer buiten de grenzen van Nederland brengt, zulks op straffe van verbeurte van een dwangsom.

Beoordeling en motivering

Het hof past artikel 1:253a BW toe nu beide ouders gezamenlijk met het gezag zijn belast. Dit betekent dat het hof bij een verschil van mening over een verhuizing van de verzorgende ouder met het kind een beslissing moet nemen die het in het belang van het kind wenselijk acht. Bij de te verrichten afweging kunnen andere belangen evenwel zwaarder wegen. Het genoemde artikel geeft het hof de bevoegdheid om de ouder bij wie het kind woont te verbieden om op grote afstand van de andere ouder te gaan wonen, dan wel de ouder te gelasten om terug te verhuizen, of zich op zo'n afstand te vestigen dat omgang tussen de andere ouder en het kind kan plaatsvinden.

Het hof oordeelt, net als de rechtbank, dat de moeder met de minderjarige moet terugverhuizen. Daartoe voert het hof onder meer aan dat de moeder rekening moet houden met de belangen van de minderjarige en diens recht en dat van de vader om omgang met elkaar te hebben, dat de moeder de wettelijke plicht moet nakomen om de ontwikkeling van de band met de vader te bevorderen en om de vader op de hoogte te stellen van gewichtige aangelegenheden aangaande de persoon en het vermogen van de minderjarige. Door zonder enig bericht met de minderjarige naar een onbekende plek in het buitenland te vertrekken waardoor het contact met de vader onmogelijk werd, heeft de moeder volgens het hof deze wettelijke verplichtingen schromelijk veronachtzaamd. De moeder heeft in strijd gehandeld met de rechterlijk vastgestelde omgangsregeling. Naar het oordeel van het hof heeft de vader een zwaarwegend belang bij een situatie waarin hij, door in de buurt van het kind te wonen, fysiek contact kan hebben met de minderjarige. Het hof acht een verhuizing van de moeder – in het licht van het door de moeder aangevoerde – niet onverantwoord. Een kind van 4 jaar is – wat de woonplaats betreft – nog niet echt geworteld en kan nog gemakkelijk in een nieuwe plaats aarden. Het door de verhuizing ontstane verlies aan contact tussen vader en kind kan niet worden gecompenseerd door het opstarten van digitale contacten. Digitale contacten zijn volgens het hof volstrekt onvoldoende om de vader tegemoet te komen in zijn zwaarwegend belang bij een situatie waarin hij onbelemmerd in de nabije omgeving van zijn woonplaats fysiek contact kan hebben met de minderjarige. Het oordeelt dat het belang van de vader het zwaarst weegt.

Conclusie

Het hof beveelt de moeder om uiterlijk voor 15 december 2022 terug te verhuizen naar Nederland en bepaalt dat de moeder vanaf die datum een dwangsom verbeurt van € 500 voor elke dag dat ze niet voldoet aan deze veroordeling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:3181

Zaaknummer: 200.304.233_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank kon de vader niet verbieden om te verhuizen. De afwijzing van het verzoek tot wijziging van de zorgregeling wordt gehandhaafd, omdat het belang van de kinderen zwaarder weegt. Daarom mag de vader niet verhuizen wanneer dat betekent dat hij de huidige zorgregeling niet kan nakomen.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder hebben drie kinderen. Het oudste kind is geboren in 2008, de twee anderen in 2012. In 2013 hebben de ouders hun relatie beëindigd. De ouders hebben gezamenlijk gezag. De hoofdverblijfplaats van de kinderen is bij de moeder. In eerste instantie gold een weekend-zorgregeling. In 2019 is de zorgregeling gewijzigd in een co-ouderschapsregeling waarbij de kinderen de ene week bij de moeder en de andere week bij de vader verblijven. De ouders wonen zo dicht bij elkaar dat de kinderen zelfstandig heen en weer kunnen gaan. De nieuwe relatie van de vader is geëindigd. Daarom is hij op zoek naar een andere woning.

Beoordeling en motivering

Het hof zal eerst de grief tegen de afwijzing van het verzoek tot wijziging van de zorgregeling behandelen. De vraag of de vader mag verhuizen komt immers pas aan de orde als de rechter heeft overwogen dat de huidige zorgregeling kan worden aangepast. De vader wil het aantal dagen dat de kinderen bij hem zijn terugbrengen van een op de twee weken naar vijf dagen per twee weken.

Uitgangspunt dient te zijn de elementaire plicht en het elementaire recht van de ouders jegens hun minderjarige kind met betrekking tot verzorging en opvoeding. De plicht van de ouders om hun kind zelf te verzorgen is kenmerkend voor het ouderlijk gezag, dat moet worden uitgeoefend in het belang van het kind. Ingevolge artikel 1:247 BW omvat het ouderlijk gezag mede de verplichting om de ontwikkeling van de banden van het kind met de andere ouder te bevorderen. Na beëindiging van de samenleving van de ouders behoudt het kind recht op een gelijkwaardige verzorging door beide ouders (lid 4). Ouderschap is gebaseerd op de relatie

kind-ouder, niet op de relatie tussen de ouders onderling.

Bij de beoordeling van een verzoek gebaseerd op artikel 1:253a lid 1 BW, kan de rechter niet volstaan enkel te kijken naar het belang van het kind, maar moet hij ook de belangen van de ouders in zijn oordeel betrekken.

Er is voldoende gebleken van een wijziging van omstandigheden die een hernieuwde beoordeling van de zorgregeling rechtvaardigt, nu de vader andere woonruimte nodig heeft.

Het hof overweegt dat het de vader vrij staat zijn leven naar eigen goeddunken in te richten en zijn woonplaats te kiezen. Die vrijheid wordt echter begrensd door de belangen van de kinderen, welke niet onaanvaardbaar in gedrang mogen komen. Beide partijen erkennen dat het nu goed gaat met de kinderen en dat de co-ouderschapsregeling, die al bijna drie jaar bestaat, goed verloopt.

De communicatie tussen de ouders is zeer slecht, hetgeen partijen hebben erkend. Het lukt de ouders nog steeds niet om gezamenlijke beslissingen te nemen. Daarbij komt dat de strijd tussen partijen juist is verminderd sinds de zorgregeling wijzigde van een weekendregeling in een co-ouderschapsregeling. Tot die tijd bemoeide de vader zicht voortdurend met de opvoeding van de kinderen bij de moeder en deed hij zorgmeldingen bij onder andere Veilig Thuis. Sinds sprake is van een co-ouderschap is meer rust en evenwicht ontstaan. Het is niet in het belang van de kinderen om deze co-ouderschapsregeling zo te wijzigen dat het zwaartepunt van de zorg bij de moeder komt te liggen.

Ten aanzien van de grief van de vader dat de rechtbank hem niet had mogen verbieden te verhuizen overweegt het hof dat artikel 2 lid 1 Vierde Protocol bij het EVRM waarborgt dat eenieder die zich rechtmatig op het grondgebied van een staat bevindt, het recht heeft zich daarbinnen vrijelijk te verplaatsen. Dit betekent dat de vader niet kan worden verboden om te verhuizen, tenzij daardoor de belangen van de kinderen in gedrang komen. Anders dan de vader betoogt kan niet worden geoordeeld dat de regeling niet wezenlijk zal veranderen omdat de kinderen ook nu hun hoofdverblijfplaats bij de moeder hebben. De kinderen wonen de helft van de tijd bij de vader, en daarom is geen sprake van één hoofdverblijf.

Vast staat dat bij verhuizing naar een van de door de vader genoemde andere plaatsen de huidige zorgregeling niet in stand kan blijven. De vader mag niet mét de kinderen verhuizen.

Op verzoek van de moeder heeft de rechtbank bepaald dat de kinderen in de weken dat de vader de zorg voor hen draagt, in de woonplaats van de moeder of directe omgeving verblijven, te weten in een straal van 10 kilometer van de scholen van de kinderen. Het hof overweegt dat dit in het belang van de kinderen is, en dat de rechtbank hiermee niet buiten de rechtsstrijd is

getreden.

Het hof handhaaft de opgelegde dwangsom.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank voor zover daarin een verbod tot verhuizing van de vader besloten ligt, en bekrachtigt die beschikking voor het overige.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-07-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:6209

Zaaknummer: 200.306.352

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontkenning en vaststelling vaderschap. Vreemd recht kennelijk onverenigbaar met openbare orde.

Feiten en omstandigheden

De moeder is tussen 2014 en 2019 gehuwd geweest met een man (YY). Hij is de juridisch vader van haar twee in 2019 geboren kinderen. De moeder en de kinderen wonen in Marokko en hebben de Marokkaanse nationaliteit. YY is zonder bekende woon- of verblijfplaats. Hij heeft vermoedelijk de Marokkaanse nationaliteit. Een andere man (Y), die in ieder geval de Nederlandse nationaliteit heeft, is blijkens een DNA-rapport vrijwel zeker de biologische vader van de kinderen. Op zijn verzoek heeft de rechtbank een bijzondere curator benoemd die namens de kinderen om ontkenning van het vaderschap van YY vraagt en om gerechtelijke vaststelling van zijn eigen vaderschap. De moeder heeft schriftelijk verklaard dat ook te wensen. De juridisch vader is niet verschenen.

Beoordeling en motivering

Er zijn voldoende aanknopingspunten met de Nederlandse rechtssfeer voor de rechtsmacht van de Nederlandse rechter op basis van artikel 3 onder c Rv, nu Y de Nederlandse nationaliteit heeft en in Nederland woont. Hoewel hij geen direct belanghebbende is ter zake van de ontkenning van het vaderschap, is hij dat wel ter zake van het vestigen van een afstammingsrelatie.

Gezien de Marokkaanse nationaliteit van de moeder en kinderen, de vermoedelijke Marokkaanse nationaliteit van de juridisch vader, en de vaste woon- en verblijfplaats van de kinderen in Marokko, moeten de voorwaarden voor ontkenning van het vaderschap naar Marokkaans recht worden bepaald, conform artikel 10:93 lid 1 BW juncto artikel 10:92 lid 1 en 2 BW.

Volgens artikel 159 en 153 van de Muddawana kan alleen de vader ten aanzien van wie het vermoeden van wettige afstamming van een kind bestaat in een gerechtelijke procedure het vaderschap aanvechten. Artikel 10:93 lid 2 BW bevat een begunstigingsbeginsel in geval van een gezamenlijk verzoek. Daarvan is hier geen sprake.

Op grond van artikel 10:6 BW wordt vreemd recht niet toegepast voor zover de toepassing ervan kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het Marokkaanse recht is op het punt van de bepaling van de afstamming van de kinderen zozeer in strijd met de Nederlandse openbare orde, dat de toepassing ervan achterwege moet blijven. Daarom past de rechtbank Nederlands recht toe.

De bijzonder curator baseert het verzoek tot ontkenning van het vaderschap van YY op een DNA-rapport waaruit blijkt dat Y voor 99,9% bewezen de biologische vader is. Daarmee staat de grond voor het verzoek in rechte vast. Het verzoek wordt toegewezen, aangezien niet is gebleken van feiten die het mogelijk maken dat de juridische vader toch de biologische vader van de beide kinderen is, of dat hij heeft ingestemd met de verwekking van de kinderen.

Omdat Y in Nederland woont, komt de Nederlandse rechter eveneens rechtsmacht toe ten aanzien van de vaststelling van het vaderschap van Y, op grond van artikel 3 Rv.

De rechter past Marokkaans recht toe op grond van artikel 10:97 BW, nu de kinderen daar hun gewone verblijfplaats hebben. Ingevolge artikel 156 van de Muddawana kan de rechter de kinderen een wettige status verlenen indien de verwekking tijdens de verloving van de biologische vader en de moeder plaatsvond, beide ouders verklaren dat de zwangerschap van hen beiden is, en de families van beiden bekend zijn met de verloving en de voogd van de verloofde daarmee heeft ingestemd. Uit de stukken blijkt niet zonder meer dat aan voorgaande is voldaan. De geboorteaktes vermelden wel YY als vader, maar het is niet duidelijk wanneer die afstamming tot stand kwam. De ambtenaar heeft aangevoerd geen mogelijkheden te zien om de geboorteaktes van elk der kinderen in zijn register in te schrijven. De afstammingsrelatie van YY met de kinderen vindt in Nederland derhalve geen borging. Ook op dit punt is het Marokkaanse recht zozeer in strijd met de Nederlandse openbare orde dat toepassing op grond van artikel 10:6 BW achterwege moet blijven.

Vast staat dat de man de verwekker is van de kinderen. Nu van overige bezwaren als bedoeld in artikel 1:207 BW niet is gebleken, wordt het verzoek toegewezen.

Conclusie

De rechtbank verklaart het verzoek tot ontkenning van het vaderschap gegrond en stelt het vaderschap van de biologische vader vast.

De werkzaamheden van de bijzondere curator voor deze procedure worden als beëindigd beschouwd.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:3093

Zaaknummer: C/09/610828 / FA RK 21-2703

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Benoeming bijzondere curator ex artikel 1:250 BW; aangelegenheden betreffende de verzorging en opvoeding en het vermogen van een minderjarige. De gecertificeerde instelling wordt ingevolge artikel 789 Rv aangemerkt als belanghebbende.

Verzoek

De gecertificeerde instelling verzoekt de rechtbank een bijzondere curator te benoemen primair op grond van haar positie als belanghebbende en subsidiair op de basis van de ambtshalve bevoegdheid van de kinderrechter. Het is noodzakelijk voor de ontwikkeling naar zelfstandigheid van de minderjarige (die thans in een gezinshuis verblijft) dat zij over een eigen bankrekening en internetbankieren kan beschikken. Daarmee kan zij dan zelf oefenen met het afhandelen van haar financiële zaken en het salaris dat zij met haar bijbaan verdient zelf leren beheren. De moeder van de minderjarige wil geen contact meer met haar en werkt op geen enkele manier mee aan de plannen van de gecertificeerde instelling. Zo is het niet gelukt om toestemming van de moeder te krijgen om op naam van de minderjarige een bankrekening te openen. Ter zitting is het verzoek aangevuld, in die zin dat de gecertificeerde instelling vraagt om de bijzondere curator een ruimere opdracht te geven dan alleen ten behoeve van het openen van de bankrekening. Voor meerdere (rechts)handelingen en belangrijke praktische zaken, zoals bij de huisarts, ziekenhuisbezoek en behandeling, is telkens toestemming van de moeder nodig, die steeds niet verkregen wordt. De gecertificeerde instelling vindt het nog te vroeg voor een verzoek tot gezagsbeëindiging.

De gezinshuisvader heeft ingestemd met het verzochte en in aanvulling op hetgeen de gecertificeerde instelling naar voren heeft gebracht toegelicht dat de moeder bijvoorbeeld ook weigert om het medische dossier van de minderjarige over te laten dragen naar de woonplaats van de gezinshuisouders.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter merkt de gecertificeerde instelling ingevolge artikel 798 Rv aan als belanghebbende omdat zij door de belangenverstrengeling van de moeder en de minderjarige

rechtstreeks geraakt wordt in haar verplichtingen ter uitvoering van de ondertoezichtstelling zoals bedoeld in artikel 1:262 BW. De gecertificeerde instelling is derhalve ontvankelijk in haar primaire verzoek. De kinderrechter overweegt dat haar uit het dossier en hetgeen ter terechtzitting is besproken gebleken is dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 1:250 BW. Er is sprake van een wezenlijk conflict tussen de moeder en de minderjarige met betrekking tot haar opvoeding en verzorging.

Voorts ziet de kinderrechter zich gesteld voor de vraag of zij aan de bijzondere curator daarnaast nog een meeromvattende, algemenere opdracht kan geven zoals ter zitting verzocht door de gecertificeerde instelling en ondersteund door de gezinshuisvader. Daartoe stelt de kinderrechter allereerst vast dat het belang van de minderjarige ook op andere vlakken botst met dat van de moeder, die volledig afstand wil doen van haar gezag. De minderjarige heeft in het kindgesprek duidelijk gemaakt dat zij transgender is en een aantal voor haar ontwikkeling en transitie zeer belangrijke stappen wenst te zetten, zoals een voornaamswijziging, logopedie en het aanvragen van verdere medische begeleiding, onder meer bestaande uit medicatie. Voor al deze zaken is toestemming van de moeder nodig en het lijkt nu al duidelijk te zijn dat de moeder hier niet aan mee gaat werken. De kinderrechter geeft de gecertificeerde instelling daarom in overweging het besluit om geen onderzoek naar gezagsbeëindiging aan de Raad voor de Kinderbescherming te verzoeken nog eens in heroverweging te nemen.

Van de bijzondere curator wordt in eerste instantie verwacht dat zij de minderjarige helpt bij het openen van een bankrekening en het installeren van internetbankieren.

Conclusie

De kinderrechter benoemt een bijzondere curator over de minderjarige teneinde haar in en buiten rechte te vertegenwoordigen ter zake van het op naam van de minderjarige het openen van een bankrekening en het installeren van internetbankieren.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:9543

Zaaknummer: C/09/634454 / JE RK 22-1824

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof stelt dat de gronden tot onderbewindstelling en instelling mentorschap zoals vermeld in artikel 1:431 lid 1 BW en artikel 1:450 lid 1 BW niet aanwezig zijn. Het hof gaat hierbij in op de beginselen van behoorlijke procesorde.

Feiten en omstandigheden

De rechthebbende kwam samen met zijn geregistreerd partner vanuit Zuid-Amerika terug naar Nederland. Hij gaf aan hulp nodig te hebben met zijn financiën vanwege de schulden die hij had. De rechthebbende zou aan de dochter hebben verteld dat zijn geregistreerd partner hem zou opsluiten en emotioneel zou mishandelen. Daarop hebben de zoon en de dochter Veilig Thuis ingeschakeld.

De rechthebbende heeft een levenstestament opgesteld waarin hij zijn geregistreerd partner als gevolmachtigde aanwijst. De rechthebbende wil namelijk niet dat derden zijn administratie regelen. De dochter en de zoon hebben hun twijfels bij de wilsbekwaamheid van de rechthebbende ten tijde van de totstandkoming van het levenstestament. Uit zorgen voor de rechthebbende heeft de zorginstantie een bewindvoerder en een mentor benaderd. Deze zorgen zijn overgebracht aan de kinderen, die vervolgens meegingen in het advies van de bewindvoerder en de mentor tot indiending van het verzoekschrift tot onderbewindstelling en instelling mentorschap. Bij de beschikking van 1 maart 2022 heeft de kantonrechter een mentorschap ingesteld ten behoeve van de rechthebbende, alsmede een bewind over zijn goederen. De rechthebbende komt hiervan in hoger beroep.

Grieven

De eerste grief ziet op het feit dat het beginsel van hoor en wederhoor is geschonden. De rechthebbende heeft geen kopie van het ingediende verzoek ontvangen, noch zich daartegen kunnen verweren. Er heeft ook geen mondelinge behandeling plaatsgevonden.

De tweede grief ziet erop dat de rechthebbende betwist dat hij als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand niet in staat zou zijn ten volle zijn (niet-)vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen. Bij de rechtbank is slechts een verklaring van de huisarts

overgelegd waaruit blijkt dat de rechthebbende de ziekte van Parkinson heeft. Om aan te tonen dat hij zijn (niet-)vermogensrechtelijke belangen wel behoorlijk waar kan nemen, brengt hij een verklaring van een specialist ouderengeneeskunde in het geding.

Beoordeling en motivering

Het hof stelt zich op het standpunt dat de kantonrechter nader onderzoek had moeten doen naar het al dan niet aanwezig zijn van de gronden tot onderbewindstelling en instelling mentorschap zoals vermeld in artikel 1:431 lid 1 BW en artikel 1:450 lid 1 BW. Ten onrechte is de kantonrechter ervan uitgegaan dat de rechthebbende het eens was met het verzoek waardoor een mondelinge behandeling achterwege is gebleven. Het had op de weg van de kantonrechter gelegen om de rechthebbende te horen.

Het hof overweegt verder dat de specialist ouderengeneeskunde heeft geconstateerd dat de rechthebbende voldoende wilsbekwaam is. Bovendien blijkt het inmiddels beter te gaan met de rechthebbende. Zo heeft hij meer rust en ontvangt hij adequate hulp van een psycholoog en twee therapeuten, waardoor een mentoraat geen noodzaak (meer) heeft.

Ook het bewind is tot nu toe niet zinvol gebleken. De rechthebbende ervaart dit als een inbreuk op zijn privacy waardoor er geen samenwerking tussen de rechthebbende en de bewindvoerder mogelijk is. De financiële belangen van de rechthebbende zijn bovendien gewaarborgd doordat een accountantskantoor het zakelijke gedeelte van zijn financiën regelt.

Conclusie

Het hof concludeert dat onvoldoende onderbouwd is dat de gronden, zoals vermeld in artikel 1:431 lid 1 BW en artikel 1:450 lid 1 BW aanwezig zijn, zodat het hof de bestreden beschikking zal vernietigen en de inleidende verzoeken van de zoon en de dochter zal afwijzen. De taken van de bewindvoerder en de mentor eindigen daags na deze uitspraak.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:3176

Zaaknummer: 200.307.815_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezamenlijk gezag op grond van artikel 1:253c BW toegekend. De ouders verschillen van mening over het perspectief van de minderjarige. Gezamenlijk gezag geeft de vader een gelijkwaardige positie bij belangrijke beslissingen die genomen moeten worden.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn de ouders van twee kinderen en gezamenlijk belast met ouderlijk gezag over minderjarige 1. De vrouw is alleen belast met ouderlijk gezag over minderjarige 2. Minderjarige 2 staat onder toezicht, is uit huis geplaatst en woont in een pleeggezin.

De man verzoekt de rechtbank om te bepalen dat hij gezamenlijk gezag verkrijgt over minderjarige 2. De vrouw verzoekt om de man in zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, het verzoek ongegrond te verklaren of af te wijzen. Volgens haar zijn partijen niet in staat gezamenlijk ouderlijk gezag over minderjarige 2 uit te oefenen. Er is tussen hen geen enkele vorm van communicatie en samenwerking mogelijk. Daarnaast heeft de vrouw angst voor de man en heeft zij geen vertrouwen in hem. Partijen verschillen van inzicht over de kinderen en staan vaak lijnrecht tegenover elkaar. De vrouw acht het risico dat minderjarige 2 klem en verloren raakt tussen haar en de man groot en de kans dat daarin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering komt klein.

Beoordeling en motivering

In artikel 1:253c lid 1 BW is opgenomen dat de tot het gezag bevoegde ouder van het kind, die nimmer het gezag gezamenlijk met de moeder uit wie het kind is geboren heeft uitgeoefend, de rechtbank kan verzoeken de ouders met het gezamenlijk gezag te belasten. In lid 2 is bepaald dat indien het verzoek ertoe strekt de ouders met het gezamenlijk gezag te belasten en de andere ouder met gezamenlijk gezag niet instemt, het verzoek slechts wordt afgewezen indien er (a) een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen, of (b) afwijzing anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

De rechtbank heeft overwogen om een raadsonderzoek in te stellen naar de vraag welke

gezagssituatie het meest in het belang is van minderjarige 2. Zij acht zich voldoende voorgelicht en kiest er voor om nu al duidelijkheid te verschaffen, zodat alle betrokkenen weten waar zij aan toe zijn. Daarbij heeft de rechtbank ook meegewogen dat er de komende periode belangrijke beslissingen over minderjarige 2 genomen moeten worden.

Hetgeen de vrouw heeft aangevoerd levert geen situatie op als omschreven in artikel 1:253c lid 2 onder a of b BW. De rechtbank ziet onder de gegeven omstandigheden geen reden om de man het gezamenlijk ouderlijk gezag (wettelijk uitgangspunt) te onthouden. De rechtbank is zich ervan bewust dat partijen nauwelijks in staat zijn om met elkaar te communiceren, maar dat is op zich onvoldoende om het verzoek af te wijzen. Er is op dit punt ook een belangrijke rol weggelegd voor de gecertificeerde instelling (GI). Ook is niet gebleken dat de man het gezamenlijk gezag dat er bij minderjarige 1 wel is misbruikt of frustreert. De GI kan ervoor zorgen dat minderjarige 2 niet klem en verloren raakt tussen haar ouders. De rechtbank gaat er daarbij van uit dat partijen zich ervoor blijven inzetten om – in het belang van beide kinderen – te komen tot een werkbare ouderrelatie en dat zij met de GI (blijven) samenwerken.

Gezamenlijk ouderlijk gezag geeft partijen een gelijkwaardige positie als ouders van minderjarige 2 bij het nemen van belangrijke beslissingen (waar haar perspectief ligt). Daarnaast zorgt gezamenlijk ouderlijk gezag ook voor een gelijke positie van minderjarige 1 en minderjarige 2.

De conclusie is dat de rechtbank onvoldoende grond ziet om af te wijken van het wettelijke uitgangspunt van gezamenlijk gezag en zij zal het verzoek van de man daarom toewijzen. De rechtbank verklaart de beslissing ‘uitvoerbaar bij voorraad’, zoals door de man is verzocht. Dit is belangrijk, juist gelet op het feit dat er op korte termijn belangrijke beslissingen moeten worden genomen ten aanzien van minderjarige 2.

Conclusie

De rechtbank neemt een beslissing zoals hierboven beschreven.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:3490

Zaaknummer: 184620

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Jeugdbescherming: beëindiging gezag; aanvaardbare termijn; uitgangspunt gezinshereniging; terugplaatsing; belangen kind; afwijzing 810a-verzoek.

Feiten en omstandigheden

De moeder oefende alleen het ouderlijk gezag uit over haar kinderen, geboren in respectievelijk 2013, 2015 en 2016. De kinderen hebben onder toezicht gestaan. Zij zijn in november 2019, in het kader van hun uithuisplaatsing, ieder in een ander pleeggezin geplaatst. Kind 1 en kind 2 wonen daar nog en kind 3 is in april 2020 overgeplaatst naar zijn huidige pleeggezin. De rechtbank heeft, op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming, het gezag van de moeder beëindigd. De moeder heeft het hof (primair) verzocht deze beschikking te vernietigen en te bepalen dat zij het gezag behoudt. Subsidiair heeft zij om een contra-expertise verzocht. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank bekrachtigd. De moeder heeft beroep in cassatie ingesteld.

Juridisch kader

Op grond van artikel 1:266 lid 1 onder a BW kan de rechtbank het gezag van een ouder beëindigen indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de ouder niet de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW, in staat is te dragen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn. Met het criterium van de aanvaardbare termijn heeft de wetgever tot uitdrukking willen brengen dat stabiliteit en continuïteit in de opvoeding van een kind belangrijk is. Beoogd is herhaaldelijke, zich over jaren uitstrekkende, verlengingen van een ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing zonder perspectief op terugplaatsing bij de ouders niet meer mogelijk te doen zijn.

Gezagsbeëindiging vormt een inbreuk op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven (art. 8 EVRM). Het EHRM is het belang van het kind steeds uitdrukkelijker (expliciet) gaan meewegen in zijn oordeel in zaken waarin een scheiding tussen kind en ouders speelde. Dit heeft ertoe geleid dat de herenigingsdoelstelling steeds meer plaats heeft moeten maken voor

de continuïteitsdoelstelling: het EHRM ziet het niet meer als een absolute verplichting om het kind na uithuisplaatsing te herenigen met zijn ouders, maar vindt het in bepaalde gevallen wenselijk om het kind (langdurig) bij de pleegouders te laten zijn. Uit de jurisprudentie van het EHRM volgt verder dat nationale autoriteiten voldoende inspanningen moeten leveren om uithuisplaatsing te voorkomen of, als dat reeds is gebeurd, hereniging van ouders en kind mogelijk te maken (o.m. EHRM 10 september 2019, 37283/13, *RAV* 2019/91 en *EHRC* 2019/235 (*Strand Lobben/Noorwegen*) en EHRM 10 maart 2020, 14652/16 en 39710/15, *NJB* 2020/1722 (*Hernehult/Noorwegen* en *Pedersen/Noorwegen*)).

Deze verplichting om gezinshereniging na te streven, speelde onder meer een belangrijke rol in de uitspraak van het EHRM in de zaak *M.L./Noorwegen* (EHRM 22 december 2020, 64639/16, *EHRC* 2021/13), die (overigens net als de uitspraak in de zaak *Strand Lobben*) betrekking had op adoptie door de pleegouders zonder instemming van de biologische moeder. Het EHRM oordeelde in deze zaak dat sprake was van schending van artikel 8 EVRM.

De uitvoeringspraktijk waarin nationale autoriteiten zich na het uit huis plaatsen van jonge kinderen zich vooral op een nieuwe bestendige opvoedplek in een nieuw gezin voor het kind richten, is in Nederland ook aanwezig. De uitspraak van het EHRM leert dat juist bij een eerste uithuisplaatsing van een jong kind moet worden gewerkt aan intensieve begeleiding in de thuissituatie om de kans op terugkeer van het kind zo groot mogelijk te maken. Er moet worden ingezet op versterking van de band van het kind met de ouders met als doel het serieus verkennen van de mogelijkheden voor een kind om terug naar huis te gaan, of anders regelmatig contact te garanderen met ouders. In de zaak *Strand Lobben* heeft het EHRM onder meer overwogen dat een kindbeschermingsmaatregel in beginsel tijdelijk moet zijn, maar dat de belangen van het kind om – na het verstrijken van een aanzienlijke periode – zijn feitelijke gezinssituatie bij pleegouders te kunnen voortzetten, kunnen prevaleren boven de belangen van de ouders bij gezinshereniging.

Bespreking van het cassatiemiddel

De advocaat-generaal ziet aanleiding om het tweede onderdeel eerst te bespreken.

Dit is gericht tegen r.o. 5.4 van de beschikking, waarin het hof heeft geoordeeld dat in dit geval is gerechtvaardigd dat de gecertificeerde instelling (GI) ná de uithuisplaatsing niet meer heeft gewerkt aan terugkeer naar huis. Subonderdeel 2.1 klaagt dat dit oordeel rechtens onjuist dan wel onbegrijpelijk is, omdat de moeder heeft aangevoerd dat in strijd met artikel 8 EVRM niet meer naar gezinshereniging is gestreefd. Het hof heeft erkend dat gezinshereniging het uitgangspunt moet zijn, maar heeft dit ten onrechte terzijde gesteld door de handelwijze van de GI juist te achten. Subonderdeel 2.2 klaagt dat dit oordeel onbegrijpelijk dan wel

onvoldoende gemotiveerd is, omdat het hof niet ook de actuele situatie van de moeder als uitgangspunt heeft genomen, maar de situatie ten tijde van de – eerste verlenging van de machtiging tot – uithuisplaatsing van 2 juni 2020.

Het hof heeft in r.o. 5.3 onder ogen gezien dat gezinshereniging het uitgangspunt is van ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing, en dat gezagsbeëindiging zonder dat voldoende is geïnvesteerd in terugkeer naar huis in beginsel in strijd is met artikel 8 EVRM. Volgens het hof is de concrete invulling van de inspanningsverplichting van een GI in dit verband echter ook afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Het hof noemt dat de kinderen op het moment van uithuisplaatsing al bijna 3,5 respectievelijk bijna 2,5 jaar onder toezicht stonden, dat in die jaren de GI er alles aan heeft gedaan om uithuisplaatsing te voorkomen en de moeder genoeg kansen zijn geboden om te laten zien dat zij de opvoedverantwoordelijkheid kon dragen en dat eind 2019 ter bescherming van de kinderen uithuisplaatsing toch noodzakelijk was.

Mede in het licht van het vervolg aan het slot van r.o. 5.4 en r.o. 5.5 komt het oordeel van het hof in r.o. 5.4 erop neer dat, gelet op de periode vóór de uithuisplaatsing en wat daarin is voorgevallen, ten tijde van de uithuisplaatsing niet meer de verwachting gerechtvaardigd was dat de moeder binnen een voor de kinderen aanvaardbaar te achten termijn de opvoedingsverantwoordelijkheid in staat is te dragen en dat op dat moment dus niet meer werd voldaan aan die voorwaarde voor ondertoezichtstelling. Daarmee kwam op dat moment gezagsbeëindiging in beeld. Het strookt hiermee om aan te nemen dat de GI vanaf dat moment niet meer gehouden was om te werken aan terugkeer naar huis. Het oordeel van het hof dat in dit geval is gerechtvaardigd dat de GI na de uithuisplaatsing niet meer heeft gewerkt aan terugkeer naar huis, is aldus niet onjuist, en is ook niet onbegrijpelijk in het licht van de in subonderdeel 2.1 aangehaalde stelling dat in strijd met artikel 8 EVRM niet meer naar gezinshereniging is gestreefd. Subonderdeel 2.1 faalt.

Het oordeel in r.o. 5.4 heeft betrekking op de vraag of de GI ten tijde van de uithuisplaatsing tot de conclusie mocht komen dat niet meer de verwachting gerechtvaardigd was dat de moeder nog de opvoedverantwoordelijkheid op zich kan nemen. Daarbij is de actuele situatie van de kinderen noch die van de moeder van belang. Subonderdeel 2.2 faalt daarom.

Het eerste onderdeel is gericht tegen r.o. 5.1 van de beschikking, waarin onder meer is overwogen dat het hof, na eigen onderzoek, de beslissing en motivering van de rechtbank overneemt. Subonderdeel 1.1 klaagt dat het oordeel onbegrijpelijk is, omdat (de resultaten van) het eigen onderzoek door het hof nergens uit blijken. De door het hof in r.o. 5.3 aangehaalde rechtsoverwegingen en de daarin vervatte bevindingen kunnen niet worden beschouwd als het resultaat van eigen onderzoek, omdat deze zijn neergelegd in de beschikking van 2 juni

2020 terwijl het eigen onderzoek van het hof gevolgd zou moeten zijn op de beschikking in eerste aanleg.

Het hof heeft in r.o. 5.3 en r.o. 5.4 naar de beschikking van 2 juni 2020 verwezen ter motivering van zijn oordeel. Dat oordeel heeft betrekking op de situatie ten tijde van de uithuisplaatsing. Uit de verwijzing naar de hof-beschikking, die is geweest vóór de beschikking in eerste aanleg van de rechtbank in deze procedure, kan reeds daarom niet zonder meer worden afgeleid dat het hof geen eigen onderzoek zou hebben gedaan. Integendeel. Het hof verwijst naar die beschikking om zijn oordeel dat ten tijde van de uithuisplaatsing niet meer de verwachting bestond dat de moeder nog binnen aanvaardbare termijn voor de kinderen kon zorgen en dat de GI daarom niet meer op terugplaatsing hoefde in te zetten te motiveren en wijst nadrukkelijk op de veelheid aan zorgen. Subonderdeel 1.1 faalt dan ook.

Subonderdeel 3.1 klaagt dat het hof een rechtens onjuist of onbegrijpelijk oordeel heeft gegeven door (wel) uit te gaan van de actuele situatie van de kinderen, maar zonder nadere motivering te oordelen dat het niet meer mogelijk is dat de moeder weer voor hen gaat zorgen en hen gaat opvoeden. Nu niet en ook op langere termijn niet. Het hof heeft niet – kenbaar – het juridisch kader van artikel 1:266 lid 1 onder a BW bij de beoordeling betrokken, hetgeen rechtens onjuist is dan wel de beoordeling onbegrijpelijk maakt. Het hof heeft, zonder het criterium van de voor het kind aanvaardbare termijn bij de beoordeling te betrekken, geoordeeld dat de moeder ‘nu niet en ook op langere termijn niet’ voor haar kinderen zou kunnen zorgen en bovendien dit oordeel niet voldoende of begrijpelijk gemotiveerd. Dat thuisplaatsing voor de kinderen opnieuw een trauma zou zijn, is daartoe onvoldoende, aldus het subonderdeel.

Het hof heeft in r.o. 5.4 overwogen dat ook al zouden de situatie van de moeder en haar opvoedingsvaardigheden inmiddels verbeterd zijn, dit voor zijn beslissing niet meer van belang is. De belangen van de kinderen brengen namelijk mee dat zij niet meer terug kunnen naar de moeder. De argumenten waarop het hof dat baseert, zijn genoemd in r.o. 5.5. In r.o. 5.5 heeft het hof overwogen dat de kinderen ruim twee respectievelijk meer dan anderhalf jaar bij hun (huidige) pleegouders wonen, daar op hun plek zitten, zich er naar omstandigheden goed ontwikkelen, zijn ingegroeid bij hun pleeggezinnen en er ook kunnen blijven. Het hof heeft daarnaast mede in aanmerking genomen dat de kinderen meer dan gemiddeld behoefte hebben aan stabiliteit en continuïteit, dat de pleegouders in staat zijn om de kinderen de ondersteuning en opvoeding te geven die zij nodig hebben, waarbij is vermeld dat kind 1 en kind 2 nog steeds therapie krijgen in verband met hun in het verleden opgelopen trauma's. De kinderen weghalen bij hun pleegouders zou voor hen een nieuw trauma betekenen. Het is voor de kinderen noodzakelijk dat zij duidelijkheid krijgen over hun opgroeipectief. Het voorgaande is in de eerste plaats aldus te verstaan dat naar het oordeel van het hof de voor de

kinderen aanvaardbaar te achten termijn (inmiddels) is verstreken; het is dus omwille van de belangen van de kinderen niet meer mogelijk dat zij nog terug gaan naar de moeder. Het hof heeft dus wel degelijk het criterium van de aanvaardbare termijn bij zijn beoordeling betrokken. Voor zover subonderdeel 3.1 het hof verwijt te hebben geoordeeld dat de moeder nu niet voor de kinderen kan gaan zorgen en hen kan gaan opvoeden, zonder de huidige situatie van de moeder en haar opvoedingsvaardigheden in de beoordeling te hebben betrokken, is op te merken dat dit oordeel gelet op het voorgaande volledig steunt op wat de belangen van de kinderen vergen, en niet op de opvoedingsvaardigheden van de moeder. Die zijn, naar het hof ook uitdrukkelijk heeft overwogen, voor 's hofs oordeel niet van belang. Het hof heeft voorts aan zijn oordeel dat het niet meer mogelijk is dat de moeder weer voor de kinderen gaat zorgen niet alleen ten grondslag gelegd dat het weghalen van de kinderen bij hun pleegouders voor hen een nieuw trauma zou betekenen. Het hof heeft zijn oordeel in r.o. 5.5 van een voldoende en begrijpelijke motivering voorzien. Subonderdeel 3.1 faalt derhalve.

Subonderdeel 3.2 stelt voorop dat het hof alleen de opvoedcapaciteiten van de moeder voorafgaande aan de uithuisplaatsing heeft beoordeeld en gerechtvaardigd heeft geacht dat de GI na de uithuisplaatsing niet meer streefde naar gezinshereniging. Daarmee is sprake van 'een louter tijdsverloop dat heeft bewerkstelligd dat de kinderen nu reeds lang in hun pleeggezinnen verblijven'. Louter tijdsverloop mag nooit het opleggen van kinderbeschermende maatregelen bewerkstelligen of rechtvaardigen, aldus het subonderdeel.

Dit subonderdeel faalt reeds, omdat het miskent dat het oordeel van het hof aan het begin van r.o. 5.4 erop neerkomt dat reeds ten tijde van de uithuisplaatsing niet meer de verwachting gerechtvaardigd was dat de moeder binnen een voor de kinderen aanvaardbaar te achten termijn de opvoedingsverantwoordelijkheid in staat is te dragen. Het is dan ook niet zo dat, doordat de GI na de uithuisplaatsing niet meer heeft gestreefd naar gezinshereniging, enkel tijdsverloop het opleggen van een kinderbeschermingsmaatregel heeft bewerkstelligd.

Subonderdeel 3.3 klaagt dat het hof heeft miskend dat, hoewel de moeder ook thuisplaatsing nastreeft, het gaat om beëindiging van het ouderlijk gezag. Het enkele feit dat de kinderen langdurig elders verblijven, brengt nog niet mee dat het ouderlijk gezag moet worden beëindigd. Het subonderdeel klaagt dat het hof met de enkele (op zichzelf onvoldoende) motivering heeft geoordeeld dat thuisplaatsing traumatisch zou zijn en dat de moeder niet meer een verzorgende rol zou kunnen hebben en ook in dit opzicht geen (voldoende begrijpelijk) onderbouwd oordeel gegeven met betrekking tot de gezagsbeëindigende maatregel.

Indien de ouder blijkt geeft van een duurzame bereidheid het kind in het pleeggezin te laten opgroeien kan er reden bestaan gezagsbeëindiging achterwege te laten, ofschoon duidelijk is

dat de ouder(s) de verzorging en opvoeding niet binnen een voor het kind aanvaardbaar te achten termijn op zich kunnen nemen. Van zo'n situatie is hier geen sprake, nu de moeder thuisplaatsing nastreeft.

Het hof heeft in de motivering van zijn oordeel dat is voldaan aan de voorwaarden voor gezagsbeëindiging in r.o. 5.5 niet volstaan met de overweging dat de aanvaardbare termijn is verstreken, maar de hiervoor genoemde factoren, die zijn af te leiden uit de jurisprudentie van het EHRM, in zijn beoordeling betrokken. Uit die motivering kan dus niet worden afgeleid dat het hof zou hebben miskend dat het om gezagsbeëindiging gaat, ook al speelt de overweging dat de kinderen niet meer terug kunnen naar de moeder bij die motivering onmiskenbaar een belangrijke rol. Het hof heeft aan zijn oordeel ook niet alleen ten grondslag gelegd dat thuisplaatsing traumatisch zou zijn en dat de moeder niet meer een verzorgende rol zou kunnen hebben. Ook subonderdeel 3.3 faalt.

Het vierde onderdeel is gericht tegen afwijzing in r.o. 5.5 van het verzoek van de moeder om nader onderzoek in de zin van artikel 810a lid 2 Rv. Subonderdeel 4.1 klaagt (i) dat het hof miskent dat het verzoek een essentieel zelfstandig procesrecht van de moeder is om een deskundigenonderzoek te stellen tegenover de bevindingen van de GI in het kader van artikel 8 EVRM/*equality of arms*; (ii) dat het hof miskent dat de motiveringseisen in geval van afwijzing 'dan ook' hoger zijn voor de rechter en dat deze het verzoek alleen heeft te toetsen aan de twee vereisten voor een verzoek ex artikel 810a lid 2 Rv (dat het verzoek voldoende concreet en ter zake dienend is en dat het belang van het kind zich niet tegen onderzoek verzet), en dat het hof deze criteria niet (kenbaar of begrijpelijk) bij de afwijzing van het verzoek heeft betrokken. Het betoogt daarbij met name dat 's hofs motivering geen betrekking heeft op de vraag of de belangen van de kinderen zich verzetten tegen nader onderzoek; en (iii) dat het hof niet onderbouwt waarom een tegenonderzoek te belastend is voor de kinderen en in strijd is met hun zwaarwegende belangen. Tot slot klaagt het subonderdeel dat het hof heeft miskend dat het belang van het kind een essentieel criterium is om te bepalen of het 'op zichzelf op voorhand toewijsbare' verzoek om contra-expertise alsnog zou moeten worden afgewezen. Subonderdeel 4.2 gaat uit van de lezing dat het hof het verzoek van de moeder heeft afgewezen omdat dat niet (voldoende concreet en) ter zake dienend zou zijn. Het klaagt dat dan dit oordeel onbegrijpelijk is, omdat het in beginsel altijd relevant is of de ouder (inmiddels) wel over de benodigde opvoedcapaciteiten beschikt, zelfs al zou dat niet leiden tot thuisplaatsing en zelfs al zou dat een gezagsbeëindigende maatregel niet in de weg staan. Subonderdeel 4.3 betreft bij het voorgaande r.o. 5.6, waarin het hof de hoop uitspreekt dat door de gezagsbeëindiging en de duidelijkheid die hierdoor ontstaat er ook acceptatie en rust komt en dat dit de invulling van contactregelingen ten goede zal komen. Het subonderdeel klaagt dat het ook vanuit het perspectief van het omgangsrecht van de moeder 'en de

effectiviteit ervan' onbegrijpelijk is dat het hof heeft nagelaten nader onderzoek te (laten) doen.

Het hof heeft in r.o. 5.5 het verzoek van de moeder om contra-expertise voor zover dat ziet op 'haar actuele situatie' afgewezen. Daaraan heeft het hof onder meer ten grondslag gelegd dat het voor de beslissing niet meer van belang vindt of de moeder (inmiddels) zelf wel mogelijkheden zou hebben om de kinderen op te voeden, omdat het de situatie en behoeften van de kinderen niet anders maakt. Met andere woorden: het zijn de belangen van de kinderen die meebrengen dat zij niet meer terug kunnen naar de moeder. De actuele situatie van de moeder en haar opvoedingsvaardigheden zijn daarbij niet van belang. Het hof heeft aldus het verzoek van de moeder om contra-expertise met betrekking tot haar actuele situatie niet ter zake dienend geacht. Dit oordeel, dat de afwijzing van dit verzoek zelfstandig kan dragen, is met de hiervoor genoemde maatstaf in overeenstemming en is ook niet onbegrijpelijk gemotiveerd. Voorts heeft het hof overwogen een contra-expertise te belastend te vinden voor de kinderen en in strijd met hun zwaarwegende belangen. Subonderdeel 4.1 faalt.

De subonderdelen 4.2 en 4.3 falen voorts, omdat zij eraan voorbijzien dat voor een verplichting tot toewijzing van een verzoek tot toepassing van artikel 810a lid 2 Rv slechts ruimte is indien het onderzoek mede tot de beslissing kan leiden, en dus betrekking heeft op een vraag die relevant is voor het oordeel van de rechter in de desbetreffende zaak (het verzoek ter zake dienend is). Het betreft hier een verzoek tot gezagsbeëindiging. De rechter is in dat kader niet gehouden om een contra-expertise te gelasten naar feiten en omstandigheden die (in een ander kader mogelijk wél, maar) voor de beslissing over gezagsbeëindiging in dat geval niet van belang zijn.

Het vijfde onderdeel klaagt dat het hof een rechtens ontoelaatbare prognose heeft gegeven door te oordelen dat het hof het voor de beslissing niet meer van belang vindt of de moeder (inmiddels) wel mogelijkheden zou hebben om de kinderen op te voeden. Het betoogt dat het in geval van gebleken verbeterde opvoedcapaciteiten allerminst gegeven is dat de belangen van de kinderen met zich meebrengen dat zij niet terug kunnen keren bij de moeder.

Met een verboden prognose over de uitkomst van het onderzoek heeft het oordeel van het hof niets van doen. Het hof heeft het verzoek niet ter zake dienend geacht, omdat – wat er ook uit een onderzoek zou blijken over de actuele situatie van de moeder – het op de beslissing niet van invloed is. Onderdeel 5 faalt.

Conclusie

De conclusie van de advocaat-generaal strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2022

ECLI: ECLI:NL:PHR:2022:812

Zaaknummer: 22/00997

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezag, omgang en erkenning. Het uitgangspunt is dat de juridische status zoveel mogelijk in overeenstemming moet worden gebracht met de biologische werkelijkheid.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren uit de (inmiddels verbroken) relatie tussen de man en de vrouw en heeft zijn hoofdverblijfplaats bij de vrouw. De man en X hebben de Nigeriaanse nationaliteit en de vrouw en de minderjarige de Nederlandse. In 2018 heeft X de minderjarige erkend en de vrouw en X zijn sinds maart 2020 belast met het gezamenlijk gezag.

Met de bestreden beschikking is de gedane erkenning van de minderjarige door X vernietigd en heeft de rechtbank vervangende toestemming verleend aan de man om de minderjarige te erkennen. Verder is er een omgangsregeling vastgesteld en bepaald dat de man € 15 per maand dient te betalen aan de vrouw als bijdrage in de kosten van de verzorging en opvoeding van de minderjarige. De vrouw – en met haar, X – verzoekt in principaal hoger beroep om de bestreden beschikking te vernietigen en de man (alsnog) niet-ontvankelijk te verklaren. De man verzoekt in principaal hoger beroep het hoger beroep van de vrouw af te wijzen. De bijzondere curator verzoekt het hoger beroep van de vrouw met betrekking tot de afstammingszaak af te wijzen en de bestreden beschikking in zoverre te bekrachtigen.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht

Het hof is van oordeel dat de rechtbank correct was in het vaststellen dat de Nederlandse rechter rechtsmacht toekomt ten aanzien van de verzoeken inzake de erkenning, het gezag, de omgangsregeling en de kinderbijdrage.

Erkenning

Het hof verwijst naar artikel 1:205 BW en artikel 1:204 lid 3 BW voor het vaststellen wie bevoegd is een verzoek tot vernietiging van erkenning in te stellen. In de bestreden beschikking is het verzoek van de man tot vernietiging van X's erkenning afgewezen. Dit

besluit is gebaseerd op de zogenoemde ‘strikte maatstaf’, waarmee wordt bepaald dat de met toestemming van de vrouw gedane erkenning slechts aangetast kan worden als er sprake is van misbruik van bevoegdheid. Het verzoek van vernietiging van erkenning door de bijzondere curator is wel toegewezen, evenals het verzoek van de man tot vervangende toestemming.

De vrouw stelt dat de familierechtelijke betrekking van de minderjarige tot X zwaarder dient te wegen dan de biologische werkelijkheid, aangezien X al langere tijd deel uitmaakt van het gezinssysteem en de feitelijke verzorger en medeopvoeder is van de minderjarige. De vrouw meent daarnaast dat er reële risico’s bestaan dat de minderjarige door erkenning van de man wordt belemmerd in zijn sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling, wat zijn belangen zou schaden. De ouders zijn verder niet in staat om op een goede wijze te kunnen communiceren. X stelt daarnaast dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het verzoek ten aanzien van de vernietiging tot erkenning is toegewezen, aangezien hij de partner is van de vrouw en deel uitmaakt van haar gezin.

De man stelt dat het in het belang van de minderjarige is dat de juridische werkelijkheid overeenstemt met de biologische werkelijkheid. De man probeert om zo goed mogelijk met de vrouw te communiceren en heeft meerdere voorstellen tot hulpverlening gedaan. De man stelt verder dat de erkenning door X slechts is gedaan met het oog op verkrijging van een verblijfsvergunning in Nederland en dat de vrouw hiervoor enkel toestemming heeft gegeven om de belangen van de man te schaden. De strikte maatstaf zou hier aldus van toepassing moeten zijn.

De bijzondere curator is het eens met de bestreden beschikking en stelt dat het uitgangspunt is dat de juridische status zoveel mogelijk overeenkomt met de biologische werkelijkheid. Voor een kind is het belangrijk om niet alleen zijn afkomst te kennen, maar ook onderdeel uit te maken van zijn familie in juridische zin. Ook de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert bekrachtiging van de beschikking. De biologische vader van de minderjarige is in beeld en hij heeft het recht om zijn afstamming en identiteit te spiegelen aan hem. De raad benadrukt verder dat het in het belang is van de minderjarige dat de man, de vrouw en X gaan samenwerken – met behulp van hulpverlening.

Het hof is van oordeel dat de rechtbank op goede gronden het verzoek tot vernietiging van de erkenning door X heeft afgewezen. Het hof neemt die gronden over en maakt deze tot de zijne. Daarnaast voegt het hof toe dat, met betrekking tot de toetsing aan de hand van de strikte maatstaf, de man zijn stelling dat de erkenning door X slechts gedaan is met het oogmerk om de belangen van de man te schaden, onvoldoende heeft onderbouwd. Het hof overweegt verder dat het uitgangspunt van de wetgever is dat het afstammingsrecht zoveel

mogelijk in overeenstemming is met de biologische werkelijkheid. Nu vaststaat dat de man de verwekker is, acht het hof het in het belang van de minderjarige dat zijn afstamming in juridische zin vast komt te staan en dat hij familierechtelijke banden heeft met zijn vader. De rol van X in het leven van de minderjarige leidt niet tot een ander oordeel: de band tussen de minderjarige en X is waardevol en de vaststelling van het juridisch ouderschap van de man verandert dit niet.

Gezag

Het hof verwijst naar artikel 1:253c BW inzake de invulling van verzoeken tot gezamenlijk gezag van gezagbevoegde ouders. De man stelt dat hij samen met de moeder met het gezag belast dient te worden, waarmee ze als ouders gelijkwaardiger worden. Het feit dat de communicatie moeizaam verloopt betekent niet dat ze geen gezamenlijke beslissingen kunnen nemen, aldus de man. De vrouw stelt dat de zwaarwegende belangen van de vrouw en de minderjarige zich verzetten tegen de toekenning van gezamenlijk gezag. De man heeft amper bijgedragen aan de opvoeding en verzorging van de minderjarige en er is sprake van een verstoorde communicatie tussen de ouders. Gezamenlijk gezag zal leiden tot strijd, waardoor de minderjarige klem en verloren zal raken tussen de ouders. X sluit zich aan bij het standpunt van de vrouw. De raad is van mening dat het, in het licht van het al ingewikkelde gezinssysteem, belangrijk is dat de vrouw alleen met het gezag belast blijft. De man zal wel informatie moeten ontvangen over de minderjarige, stelt de raad.

Het hof overweegt dat de rechtbank terecht en op goede gronden, die het hof overneemt en tot de zijne maakt, heeft bepaald dat het gezag over de minderjarige alleen de vrouw toekomt. Het hof vult aan dat gebleken is dat de partijen niet zonder strijd met elkaar kunnen communiceren over minderjarige, wat verband lijkt te houden met het heersende (ingewikkelde) gezinssysteem. De gespannen verhoudingen tussen de volwassenen zijn, volgens het hof, al ingewikkeld genoeg voor de minderjarige en bij overleg over gezagsbeslissingen zou een nog grotere spanning kunnen ontstaan. Hiermee ontbreekt de basis voor gezamenlijk gezag, waarmee het hof de bestreden beschikking ook op dit punt bekrachtigt. Het hof merkt nog wel op dat dit niet betekent dat de man geen belangrijke rol kan spelen in het leven van de minderjarige. Er is een goed lopende omgangsregeling en positief contact. De vrouw is daarnaast verplicht (op grond van artikel 1:377 lid 1 BW) de man te informeren omtrent gewichtige aangelegenheden met betrekking tot de minderjarige.

Omgang

Het hof verwijst naar artikel 1:377a BW inzake het recht op omgang. De vrouw stelt dat de vastgestelde omgangsregeling niet in het belang is van de minderjarige en eerst opgebouwd

dient te worden. X sluit zich hierbij aan. De man stelt dat het langzaam opbouwen niet nodig is, aangezien de minderjarige er belang bij heeft dat de huidige omgangsregeling in stand blijft. De vrouw probeert de omgang te blokkeren, terwijl het juist past bij de leeftijd van de minderjarige dat de man ook onderdeel uitmaakt van zijn dagelijkse rituelen. De raad adviseert de bestreden beschikking te bekrachtigen en stelt dat het voor de ontwikkeling van de minderjarige van belang is dat hij de kennis heeft over de uitvoering van de zorgtaken door zowel de man, als de vrouw, als X.

Het hof is van oordeel dat de vastgestelde omgangsregeling in het belang is van de minderjarige, aangezien uit de verklaringen blijkt dat deze omgang naar behoren verloopt en dat de minderjarige er plezier aan beleeft. Aan deze omgangsregeling wordt nu al zes maanden uitvoering gegeven en het brengt continuïteit in het leven van de minderjarige. Het is belangrijk voor de minderjarige dat beide ouders zich houden aan de vastgestelde regeling, aangezien contact met de man in het belang is van de minderjarige. Het hof bekrachtigt aldus de bepaalde omgangsregeling.

Alimentatie

De vrouw stelt dat, gelet op de behoefte van de minderjarige, een bedrag van € 50 aan kinderalimentatie redelijk en billijk is. De man heeft een aantal fiscale voordelen en heeft in 2019 en 2020 winst in zijn onderneming gemaakt. De man betwist deze stelling en stelt dat de vrouw niet heeft voldaan aan de stel- en bewijsplicht. De man heeft een netto besteedbaar inkomen ver onder de bijstandsnorm.

Het hof overweegt dat hetgeen de man in hoger beroep heeft overlegd voldoende is. Uit de overlegde stukken blijkt dat de omzetten en resultaten zeer beperkt zijn, waaruit volgt dat de man geen hogere draagkracht heeft dan de door de rechtbank vastgestelde € 15 per maand. De vrouw heeft niet voldoende onderbouwd dat de man nog een ander inkomen heeft.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:2730

Zaaknummer: 200.306.554/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek tot vaststelling van het ouderschap en wijziging van de geslachtsnaam wordt toegewezen, omdat het in het belang van minderjarige is twee juridische ouders te krijgen. Toewijzing van het verzoek doet in dit geval meer recht aan artikel 7 en 8 IVRK dan erkenning.

Feiten en omstandigheden

Het huwelijk tussen de moeder en de man is in Turkije voltrokken door een imam. Uit deze relatie is minderjarige geboren. Het hoofdverblijf van minderjarige is bij de moeder. De rechtbank heeft de verzoeken van de moeder en de bijzondere curator om het ouderschap van de man vast te stellen en te bepalen dat minderjarige de geslachtsnaam van de man zal dragen, afgewezen.

Verzoek, beoordeling en motivering

De bijzondere curator gaat hiertegen in hoger beroep. Volgens de bijzondere curator zijn er geen contra-indicaties voor toewijzing van de verzoeken, omdat aan de voorwaarden van artikel 1:207 BW is voldaan. Door DNA-onderzoek is vastgesteld dat de man de verwekker van minderjarige is. Daarnaast is het verzoek binnen de gestelde termijn ingediend. Uit de parlementaire geschiedenis valt niet af te leiden dat de weg van de gerechtelijke vaststelling slechts openstaat indien erkenning niet tot de mogelijkheden behoort. De man heeft meerdere pogingen gedaan om vanaf de geboorte van minderjarige haar juridische vader te zijn. Hij heeft geprobeerd het huwelijk met de moeder te laten legaliseren en minderjarige te erkennen. Maar de moeder miste daartoe papieren en een BSN. Bovendien heeft de gemeente de man onjuist geïnformeerd door te beweren dat de man door erkenning alsnog vanaf de geboorte van minderjarige haar juridische vader zal zijn. Voor de man voelt erkenning niet goed, omdat het niet tot aan de geboorte terugwerkt. Daarnaast biedt gerechtelijke vaststelling minderjarige zekerheid over haar afstamming. Bovendien kennen sommige landen geen erkenningsprocedures en de ouders weten nog niet hoe hun toekomst eruit zal komen te zien. Een gerechtelijke vaststelling biedt minderjarige meer kansen net als de man de Britse nationaliteit te verkrijgen en de man zou meer kans maken de Nederlandse nationaliteit te

verkrijgen, hetgeen eveneens in het belang van minderjarige kan zijn. Verder benadrukt de bijzondere curator dat rechtbanken verschillend met dit soort verzoeken omgaan. Zo heeft de rechtbank Midden-Nederland in een soortgelijke situatie het verzoek wel toegewezen. Gezien de man niet tot erkenning wil overgaan, is het in het belang van minderjarige dat haar biologische vader door de gerechtelijke vaststelling ook haar juridische vader wordt.

De moeder benadrukt dat minderjarige gek is op de man en hem meerdere keren per week ziet. Hoewel zij geen relatie meer met de man heeft, hebben zij in het belang van minderjarige nog wel contact. Gerechtelijke vaststelling biedt volgens haar een extra mogelijkheid om een afstammingsband te doen laten ontstaan en is niet slechts bedoeld als laatste redmiddel. Daarbij verwijst zij naar een uitspraak van het hof Arnhem. De man voert aan dat het voor hem belangrijk is dat het vaderschap vanaf de geboorte wordt vastgesteld. Daarom is hij na zijn eerdere pogingen niet meer tot erkenning overgegaan.

Het hof heeft wegens het internationale karakter van de zaak onderzocht of de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft. Ex artikel 10:97 lid 1 BW wordt het antwoord op de vraag onder welke voorwaarden het ouderschap van een persoon gerechtelijk kan worden vastgesteld, bepaald door het recht van de staat van de gemeenschappelijke nationaliteit van die persoon en de moeder, of als die ontbreekt door het recht van de staat waar zij hun gewone verblijfplaats hebben, of als die ook ontbreekt door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van de kinderen. Het tijdstip van de indiening van het verzoek is in dezen bepalend: in casu op 19 mei 2021. De man heeft de Britse en de vrouw de Syrische nationaliteit. Zij hebben dus geen gemeenschappelijke nationaliteit, maar hun gewone verblijfplaats is wel in Nederland. Het Nederlandse recht is dan ook van toepassing.

Het hof overweegt dat ingevolge artikel 1:207 lid 1 sub a en sub b BW het ouderschap van een persoon op verzoek van de moeder of van het kind door de rechtbank kan worden vastgesteld op de grond dat deze persoon de verwekker is van het kind of op de grond dat deze persoon als levensgezel van de moeder heeft ingestemd met een daad die de verwekking van het kind tot gevolg kan hebben gehad. Uit het derde lid van dit artikel volgt dat het verzoek van de moeder dient te worden ingediend binnen vijf jaren na de geboorte van het kind of, indien de vermoedelijke verwekker of zijn verblijfplaats onbekend is, binnen vijf jaren na de dag waarop dit aan de moeder bekend is geworden. Voor een kind geldt deze termijn niet. Het hof stelt vast dat het verzoek tijdig is ingediend. Daarnaast blijkt uit het DNA-rapport dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de man de biologische vader van minderjarige is. In tegenstelling tot de rechtbank oordeelt het hof dat uit de wetsgeschiedenis niet kan worden afgeleid dat een gerechtelijke vaststelling in situaties als de onderhavige niet mogelijk zou zijn. Het hof is het eens met het hof Arnhem dat de gerechtelijke vaststelling een extra mogelijkheid biedt voor het doen ontstaan van een afstammingsband. Uit de memorie van

oelichting bij de totstandkoming van artikel 1:207 BW blijkt dat gerechtelijke vaststelling wenselijk wordt geacht, omdat er situaties denkbaar zijn waarin een vader geen bereidheid toont of niet in de gelegenheid is om tot erkenning over te gaan.

Het hof acht het in het belang van minderjarige dat zij niet langer verstoken blijft van een tweede juridische ouder. Het tot stand brengen van een familierechtelijke band moet niet meer afhankelijk zijn van de wil van de man om haar te erkennen, omdat niet met zekerheid kan worden gezegd dat bij een afwijzing van het onderhavige beroep de man tot erkenning zal overgaan. Het hof meent dat in dit geval met gerechtelijke vaststelling meer recht wordt gedaan aan artikel 7 en 8 IVRK, omdat daarmee alsnog vanaf de geboorte een familierechtelijke betrekking ontstaat die in lijn is met de genetische afstamming van minderjarige, terwijl dit bij erkenning niet aan de orde is.

Ten aanzien van het verzoek tot wijziging van de geslachtsnaam overweegt het hof dat ingevolge artikel 1:5 lid 2 BW een kind de geslachtsnaam van de moeder houdt, tenzij de moeder en de man, wiens vaderschap wordt vastgesteld, ter gelegenheid van de vaststelling gezamenlijk verklaren dat het kind de geslachtsnaam van de vader zal hebben. In casu hebben de moeder en de man verklaard dat het hun wens is dat de minderjarige de geslachtsnaam van de man zal hebben. Het hof zal dus dienovereenkomstig beslissen.

Conclusie

De beschikking wordt vernietigd en het hof stelt vast dat de man de vader van minderjarige is. Daarnaast wordt vastgesteld dat minderjarige de geslachtsnaam van de man zal dragen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:3111

Zaaknummer: 200.306.115_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen beëindiging van het gezag van moeder. Het hof overweegt hiertoe dat beëindiging van het gezag niet in het belang van de minderjarigen noodzakelijk is. De moeder is ondanks de uithuisplaatsingen van de minderjarigen altijd een stabiele factor in hun leven gebleven. De minderjarigen hechten er allen zwaar aan dat hun moeder door de uitoefening van haar gezag haar centrale rol in hun leven blijft behouden.

Feiten en omstandigheden

Uit het inmiddels door echtscheiding ontbonden huwelijk van moeder en vader zijn de drie minderjarigen geboren. De kinderrechtster in de rechtbank Den Haag heeft de minderjarigen bij beschikking van 2 mei 2017 onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling. Nadien is de ondertoezichtstelling telkens verlengd, voor het laatst tot 19 november 2021. Vanaf eind 2017 zijn er verschillende (gesloten) machtigingen tot uithuisplaatsing verleend voor de minderjarigen en hebben zij op verschillende plekken verbleven. Minderjarige 1 en minderjarige 2 in een gezinshuis. Minderjarige 3 is in 2022 18 jaar geworden en is vanaf dat moment meerderjarig.

Omvang van het geschil

De rechtbank Den Haag heeft op 18 november 2021, voor zover hier van belang en met uitvoerbaarverklaring bij voorraad, het ouderlijk gezag van de moeder over de minderjarigen beëindigd, met benoeming van de gecertificeerde instelling tot voogdes over de minderjarigen. De moeder verzoekt in hoger beroep primair de bestreden beschikking te vernietigen, het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) af te wijzen en de moeder weer te belasten met het ouderlijk gezag; subsidiair het verzoek ex artikel 810a lid 2 Rv toe te wijzen.

Beoordeling en motivering

Uit de overgelegde stukken en hetgeen ter zitting is besproken, is het volgende gebleken. Minderjarige 2 en minderjarige 3 verblijven op dit moment in het gezinshuis en maken daar

een positieve ontwikkeling door. De moeder staat achter de plaatsing en is blij dat er ruimte is voor de minderjarigen voor het behouden van de eigen identiteit en geloofsovertuiging. Er is een uitgebreide omgangsregeling met de moeder, waarbij de minderjarigen regelmatig met overnachting bij de moeder verblijven. De samenwerking tussen het gezinshuis, de gecertificeerde instelling en de moeder verloopt goed. Niet ter discussie staat dat de minderjarigen ernstig in hun ontwikkeling worden bedreigd en de moeder niet binnen een aanvaardbare termijn de verzorging en opvoeding weer kan dragen.

Ondanks dat is voldaan aan de in artikel 1:266 lid 1 sub a BW geformuleerde voorwaarden voor een gezagsbeëindiging van een ontwikkelingsbedreiging en het verstrijken van de aanvaardbare termijn, stelt de moeder zich op het standpunt dat de beëindiging van het gezag in dit concrete geval niet noodzakelijk is en een ongerechtvaardigde inbreuk vormt op haar recht op een familie- en gezinsleven zoals geformuleerd in artikel 8 EVRM. De moeder heeft intensief contact met de minderjarigen en is in staat met hulp haar rol als gezaghebbende ouder goed te vervullen. Het is haar uitdrukkelijke wens om het gezag te behouden en betrokken te blijven bij het nemen van beslissingen. De minderjarigen hebben in het kindgesprek aangegeven dat zij het fijn vinden bij het gezinshuis en dit de plek is waar zij gaan blijven. Zij willen heel graag dat hun moeder haar gezag behoudt.

De raad en de gecertificeerde instelling hebben zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de beëindiging van het gezag in het belang van de minderjarigen is. De gezagsbeëindiging zorgt voor duidelijkheid en rust. De gecertificeerde instelling kan als voogdes de lastige beslissingen nemen, terwijl de moeder zich kan richten op het contact met de minderjarigen.

Het hof is van oordeel dat in dit concrete geval de beëindiging van het gezag niet in het belang van de minderjarigen noodzakelijk is. De moeder is, ondanks haar handicap en mede daaruit voortvloeiende onmacht om de verzorging en opvoeding van de minderjarigen blijvend vorm te kunnen geven, altijd een centrale rol blijven spelen in hun dagelijks leven. Zij was feitelijk ook zelfs de enige stabiele factor in het leven van de minderjarigen, die te maken hebben gehad met meerdere uithuisplaatsingen op verschillende plekken. Verder is gebleken dat de moeder altijd zeer betrokken is geweest bij beslissingen over de minderjarigen. Het contact en de samenwerking met de hulpverlening, de gecertificeerde instelling en het gezinshuis verlopen goed. Niet is gebleken dat de moeder beslissingen frustreerde. Het hof is het met de raad en de gecertificeerde instelling eens dat de minderjarigen er belang bij hebben om duidelijkheid te hebben over de plek waar zij hun verdere jeugd zullen opgroeien. Het hof is evenwel van oordeel dat uit het kindgesprek en het verhandelde ter zitting is gebleken dat die duidelijkheid er voor hen is.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank. Het gezag van de moeder herleeft hiermee. Het hof komt niet toe aan het subsidiaire verzoek van de moeder om een contra-expertise te gelasten. Dit verzoek zal dan ook worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:1769

Zaaknummer: 200.307.128/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Problemen in de jeugdhulp. Nieuwe machtiging tot uithuisplaatsing in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp bij gebrek aan passende alternatieven.

Het procesverloop

De kinderrechter heeft op 16 augustus 2022 een machtiging verleend om de minderjarige in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp te doen opnemen en te doen verblijven van 16 augustus 2022 tot 1 september 2022, en de behandeling van het verzoek voor het overige aangehouden. Het aangehouden deel van het verzoek strekt tot machtiging de minderjarige te doen opnemen en te doen verblijven in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp voor de periode tot 16 november 2022.

Verzoek en verweer

Na overleg tussen de instelling waar de minderjarige verblijft en een potentieel passende open instelling is gebleken dat de plaatsing daar nu niet wenselijk wordt gevonden. Gelet op eerdere incidenten met de minderjarige en de kindeigen problematiek is er op dit moment geen passende open plek in de regio te vinden. Het gezamenlijke voorstel van de instellingen is nu dat de gesloten plaatsing van de minderjarige met drie maanden wordt verlengd, waarna een voorwaardelijke machtiging gesloten van zes maanden zal volgen. Het doel de komende periode is dan om vanuit de geslotenheid te gaan starten met het gezamenlijk leveren van maatwerk. De minderjarige kan dan gaan oefenen met zijn vrijheden en er zal gestart worden met ambulante zorg en ondersteuning. De behandelcoördinator heeft ter zitting nog naar voren gebracht dat er tijdens het gezamenlijke overleg is afgesproken dat ze samen via een maatwerktraject een passende woonplek voor de minderjarige zullen realiseren.

De minderjarige heeft naar voren gebracht dat hij met de tram naar school gaat. Verder kan hij ook naar zijn rijles en zijn bijbaan. De advocaat heeft namens de minderjarige naar voren gebracht dat hij het liefst zo snel mogelijk weg wil en bij zijn moeder wil wonen, maar die optie is er nu niet. Wat de minderjarige per se niet wil, is buiten de regio worden geplaatst. Het is jammer dat, ook na de vorige zitting, nog steeds niet duidelijk is waarom hij niet naar een

open plek kan. Er zijn eigenlijk geen gronden voor verlenging van de gesloten machtiging, maar er is van de andere kant ook geen andere optie waar de minderjarige wel naartoe kan.

Beoordeling

De kinderrechter is, gelet op hetgeen uit het dossier en ter zitting naar voren is gekomen, van oordeel dat sprake is van ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de ontwikkeling van de minderjarige naar volwassenheid ernstig belemmeren. Die maken op dit moment dat de opneming en het verblijf in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp noodzakelijk zijn om te voorkomen dat de minderjarige zich aan de jeugdhulp die hij nodig heeft onttrekt of daaraan door anderen wordt onttrokken.

Iedereen is het erover eens dat voor de minderjarige het verblijf op een open plek beter is, omdat die beter aansluit bij zijn persoonlijkheid, bij zijn behoeften en omdat het voor een gezonde ontwikkeling van de minderjarige beter is als met hem wordt samengewerkt, in plaats van als er veel voor de minderjarige wordt bepaald. Het karakter van een gesloten plaatsing brengt echter met zich mee dat die juist wel restricties en inperkingen kent. Daarom bestaat het risico, zoals dat ook is beschreven in de verklaring van de gedragswetenschapper van 12 augustus 2022, dat gesloten plaatsing juist contraproductief werkt. Om die reden is de beslissing ter zitting van 18 augustus 2022 aangehouden met het uitdrukkelijke verzoek om alsnog een geschikte open plek voor de minderjarige te zoeken.

De kinderrechter betreurt dat dit overleg niet heeft geleid tot het vinden van een geschikte open plek in de regio. Van de andere kant is, gezien de ernst van de situatie en de vele, ernstige incidenten, voldoende aannemelijk gemaakt dat en waarom een open plek bij de [instelling A] op dit moment geen geschikte voorziening voor de minderjarige is. Door de wachtlijsten voor een open plek bij [instelling B] en bij andere instellingen binnen de regio en doordat de moeder nog geen woning heeft is er op dit moment nog steeds geen passende woonplek voor de minderjarige gevonden. Op basis van artikel 3 lid 1 IVRK dient het belang van de minderjarige de eerste overweging te vormen bij de beoordeling van de vraag of een gesloten uithuisplaatsing in zijn situatie gerechtvaardigd is. De kinderrechter overweegt dat het belang van de minderjarige, ook al wordt strikt genomen niet aan alle criteria voldaan, de gesloten machtiging op dit moment toch nog rechtvaardigt. Hij zal anders namelijk geen veilige verblijfplaats meer hebben en dan middels een crisisplek buiten de regio geplaatst worden met de ook weer schadelijke gevolgen.

Conclusie

De kinderrechter wijst het verzoek tot gesloten machtiging toe tot 16 november 2022. Hieraan wordt toegevoegd dat deze gesloten plaatsing feitelijk neerkomt op een plaatsing omdat er

(nog) geen geschikt alternatief gevonden is, en niet zozeer omdat de plaatsing per se gesloten moet zijn.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:9338

Zaaknummer: C/09/633547 / JE RK 22-1678

Wetsartikelen: